V odvolaní do tohoto výmeru namietali sť-lia: 1. neprávom bolo povolené Jozefovi M. a Jánovi L. zriadiť na lúkach sť-ľov otvorené kanály, resp. priekopy, lebo týmto spôsobom zmenšená by bola hodnota a upotrebiteľnosť ich lúk; otvorené kanály porušily by celistvosť ich lúk, lebo oddelené čiastky boly by spojené len mostkami, ohrožovaly by telesnú bezpečnosť ich dobytka, ktorý by padal do priekop a lámal by si nohy, a mimo to v dobe rozvodnenia potoku tiahla by voda priekopami a presiaknutím, resp. pretrhnutím zaliala by ich nižšie ležiace lúky a tvorila by stále jazero, prečož navrhovali, aby sa žiadateľom uložilo zriadenie zakrytých odvodňovacích rúr pod ich lúkami; 2. výška odškodného nesprávne bola stanovená, lebo podľa § 61 zák. čl. XXIII: 1885 malo byť odškodné to stanovené odhadnou hodnotou zabranej plochy a mimo to jednou pätinou tejto hodnoty.

Napadnutým rozhodnutím vyslovil žal. úrad, že po prezkúmaní veci a po vyšetrení miestnych pomerov dňa 9. a 10. mája 1931 doplňuje »§ 5« výmeru okr. úradu — ktorý § 5 stanoví určité povinnosti »koncesionára« — nasledujúcimi bodmi: h) v prípade preukázanej potreby okrem priepustkov v projekta zaznačených zriadiť ďalšie prejazdy, o počte a umiestení ktorých rozhodne zem. technická stavebná správa v Banskej Bystrici v dohode so záujemníkmi, i) na žiadosť záujemníkov preložiť cestu č. k. . . . na ľavý breh odpadu, j) za zbytky pozemkov, menšie ako 10 m², ktoré po provedení stavby zostanú na jednom bode odpadu, poskytnuť zvláštne odškodné vo výške náhrad v »§ 6« ustálených. Ďalej vyslovil žal. úrad v napadnutom rozhodnutí, že ináč odvolanie zamieta. — — —

O sťažnosti na toto rozhodnutie uvážil nss: — — — —

Sť-lia vytýkajú, že sa žal. úrad nezabýval náležite tou čiastkou odvolania, kde brojili proti stanoveniu odškodného a namietajú, že dôvod napadnutého rozhodnutia, že odškodné je primerané, keďže sa od sť-ľov nepožaduje príspevok na kanalizáciu, neobstojí, lebo sť-lia nemôžu prispievať ku zriadeniu takého diela, ktoré je pro nich škodlivé, ba opačne oprávnení sú požadovať úplné odškodné podľa § 61 zák. čl. XXIII:1885. Z obsahu týchto vývodov sťažnosti ide na javo, že sť-lia tu broja proti výške odškodného.

Lež týmito vývodami sťažnosti nemohol sa nss vecne zabývať. Podľa § 26 zák. čl. XVIII:1913 rozhoduje totiž o požiadavke strany, ktorá neni spokojená s výrokom správneho úradu o výške odškodného podľa tohoto zák., resp. podľa zák. čl. XXIII:1885, tedy i o výške odškodného podľa § 61 zák. čl. XXIII:1885, riadny súd. Vtedy ale sú všetky námietky smerujúce proti výške odškodného tohoto druhu vzhľadom k ustanoveniu § 3 lit. a) zák. o ss vylúčené z kognicie nss-u.

Je tedy sťažnosť v tomto smere neprípustná.

Č. 11.931.

Policejní věci: I. * Osobám uvedeným v 1. odstavci § 7 zák. č. 55/1928 Sb. smí býti také odňat cestovní pas, kterým povolení k pře-

kročení hranic a cestování v cizině bylo jim již uděleno. — II. Odnětí pohraniční cestovní legitimace.

(Nález ze dne 23. května 1935 č. 11.364/35.)

Věc: Dr. Jan M. v K. (adv. Dr. Em. Ducke z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o cestovní pas a pohraniční cestovní legitimaci.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Policejní komisařství v Komárně výměrem ze 16. prosince 1932 odňalo st-li na základě bodu e) § 7 zák. č. 55/1928 Sb., resp. prováděcích pokynů vydaných k pasovému zákonu min. vnitra ze 16. dubna 1932 č. 19.624-5/1928, a na základě § 10 přílohy E mezinárodní smlouvy č. 120/1927 Sb. vydaný mu cestovní pas a pohraniční cestovní legitimaci, poněvadž podle sdělení expositury fin. ředitelství v Komárně, jakož i podle šetření provedeného jmenovaným policejním komisařstvím st-l dluhuje v Čsl. republice daně a jiné veřejné dávky ve značné míře, takže odchodem do ciziny mohly by býti vážně ohroženy zájmy státu a jiných veřejnoprávních korporací.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému výměru z těchto důvodů: »Ve smyslu ustanovení lit. e) odst. 1 § 7 zák. č. 55/1928 Sb. smí býti odepřeno vydání cestovního pasu čsl. státním příslušníkům, kteří dluží daně nebo jiné dávky veřejné v poměrně značné částce, takže jejich cestou do ciziny mohly by býti ohroženy zájmy státu nebo jiných veřejnoprávních korporací. Toto ustanovení neplatí, je-li za tyto daně a dávky dostatečná jistota. Z právní podstaty tohoto omezení právního nároku čsl. státního občana na vydání cestovního pasu plyne, že cestovní pas již vydaný pozbývá platnosti, jestliže nastanou takové okolnosti, pro které by nesměl býti vůbec vydán, kdyby byly existovaly v době jeho vydání, a že může býti i odňat. V tomto případě může fin. úřad I. stolice ve smyslu výnosu min. fin. z 8. května 1928 č. 49.053/28-III/9-a) požádati pasový úřad, aby straně již vydaný cestovní pas odebral. — Podle § 3 přílohy E k obchodní smlouvě mezi Československem a Maďarskem může býti pohraniční propustka vydána jen osobám, jež s hlediska trestně a státně-policejního, jakož i důchodkového nejsou podezřelé a jsou bezúhonné. V § 10 cit. mezistátní smlouvy se však stanoví, že jakmile majitel pohraniční propustky s hlediska policejních nebo důchodkových předpisů není již spolehlivý nebo zachovalý, nutno pohraniční propustku i v době její platnosti odníti. — Zavedeným šetřením se zjistilo, že st-l dluží na daních za poslední tři roky více než 200.000 Kč, že proti němu je zavedeno trestní řízení pro zatajení daní, že dobrovolně nic neplatí, že se snaží vyhnouti své platební povinnosti, že svůj movitý i nemovitý majetek zcizuje a všemožně usiluje, aby existující daňový nedoplatek byl nedobytný. Jeví se proto odůvodněný úsudek, že 1. odchodem st-le do ciziny by mohly býti ohroženy zájmy státu a 2. že st-l s hlediska důchodkových předpisů není již spolehlivý. Po uvážení konkrétních okolností došel žal. úřad k názoru, že odnětí cestovního pasu a trvalé pohraniční

propustky má plnou oporu v platných zákonných předpisech, a proto v odpor vzatý výměr policejního komisařství v Komárně potvrdil.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto: — — —

Stížnost namítá, že v § 7 zák. č. 55/1928 není výkonná moc zmocněna, aby odňala cestovní pas, který byl straně již vydán, nýbrž je podle tohoto zákonného ustanovení jen oprávněna odepříti vydání cestovního pasu. Nss s tímto názorem stížnosti nesouhlasí.

Podle § 1 zák. č. 55/1928 Sb. čsl. státní občané smějí překročiti hranice republiky Československé a cestovati v cizině jen s cestovními pasy, které vyhovují ustanovením tohoto zák. Podle 1. odst. § 7 téhož zák. cestovní pas (§ 1) smí býti odepřen jen osobám: a) jež nejsou svéprávné, nevykáží-li se svolením zákonného zástupce; b) proti nimž jest zahájeno vyšetřování pro trestné činy stíhané z povinnosti úřední, na které zákon stanoví trest vězení delší než 14 dní nebo trest na penězích vyšší než 5.000 Kč, nebo které byly odsouzeny pro takové činy, a na nichž má býti trest vykonán; c) jež jsou omezeny výrokem soudu nebo úřadu politického ve volnosti cestovati; d) jejichž cesta do ciziny mohla by ohrožovati důležité zájmy státní bezpečnosti, nebo důležité hospodářské zájmy republiky Čsl., jakož i světoběžníkům ze zvyku; e) jež dluží daně nebo jiné dávky veřejné v poměrně značnější výši, takže jejich cestou do ciziny mohly by býti ohroženy zájmy státu nebo jiných veřejnoprávních korporací. Ustanovení toto neplatí, je-li za tyto daně a dávky dostatečná jistota.

Tato zákonná ustanovení mají za účel, aby bylo zabráněno odchodu do ciziny osobám, jež nejsou svéprávné a nemohou se vykázati svolením zákonných zástupců [lit. a)], a dále osobám, jejichž odchodem do ciziny by bylo mařeno zahájené vyšetřování pro určité trestné činy nebo výkon rozsudku pro takové trestné činy [lit. b)] a jež ve volnosti cestovati jsou omezeny úředním výrokem [lit. c)], jakož i osobám, jejichž odchodem do ciziny by byly ohroženy důležité zájmy veřejné [lit. d) a e)]. Sledují-li však cit. zákonná ustanovení tento účel, nelze ustanovení prvé věty § 7 rozuměti jinak, než že osobám, jež spadají pod výše uvedená ustanovení bodu a)—e), smí býti nejen odepřen nový cestovní pas, nýbrž může jim býti odepřeno i povolení překročiti hranice republiky Čsl. a cestovati v cizině na základě cestovního pasu již uděleného, jinými slovy může jim býti odňat cestovní pas, kterým povolení k takovému překročení hranic a cestování v cizině již bylo uděleno. Pokud jde zvláště o ustanovení lit. e) odst. 1 § 7 cit. zák., které v konkrétním případě padá na váhu, jest jeho účelem, aby stát a jiné veřejnoprávní svazky byly ve svých finančních zájmech chráněny před škodami, jež by jim mohly vzniknouti odchodem osoby, jež dluží daně nebo jiné veřejné dávky, za které dostatečné jistoty není. Může proto býti osobám takovým odepřen nejen nový cestovní pas, nýbrž může jim býti cestovní pas dříve vydaný odňat. Výklad, který dává stížnost prvé větě § 7 cit. zák. o cestovních pasech, jest v rozporu s účelem tohoto zákonného ustanovení, který došel výrazu v jeho bodech a)—e) a nelze se k němu přikloniti, když znění prvé věty § 7 uved. zák. ve spojení s dovolaným

tu §em 1 lze podřaditi nejen odepření nového cestovního pasu, nýbrž vůbec povolení překročiti hranice republiky Čsl. a cestovati v cizině na základě cestovního pasu, tedy i odnětí cestovního pasu jednou uděleného. — — — — —

Obracejíc se proti odnětí pohraniční cestovní legitimace, namítá stížnost předem, že právo k odnětí neposkytuje ani § 7 zák. č. 55/1928 Sb., ani § 3 přílohy E obchodní smlouvy mezi Československem a Maďarskem, neboť tato smlouva pozbyla platnosti vyhláškou min. zahr. č. 177/1930 Sb., a nemůže se jí proto žal. úřad dovolávati. Je pravda, že pro odnětí pohraniční cestovní legitimace nelze spatřovati právní základ ani v § 7 zák. č. 55/1928 Sb., ani v § 10 úmluvy o úpravě pohraničního styku obsažené v příloze E obchodní smlouvy sjednané mezi Čsl. republikou a Maďarským královstvím dne 31. května 1927, jež byla uveřejněna ve Sb. zák. a nař. pod č. 120/1927. Ustanovení této úmluvy, jsouce podstatnou součástí zmíněné obchodní smlouvy (čl. XXVII této smlouvy), nabyla podle § 1 zák. č. 151/1930 Sb. o úpravě právních a hospodářských poměrů pohraničních území moci zák. Avšak podle vyhlášky min. zahr. z 11. prosince 1930 č. 177 Sb. obchodní smlouva sjednaná mezi republikou Čsl. a královstvím Maďarským dne 31. května 1927 byla vypověděna republikou Čsl. dne 15. března 1930, takže pozbyla platnosti podle čl. XXXI uved. smlouvy dnem 15. prosince 1930. Tímto dnem pozbyla také platnosti úmluva o úpravě pohraničního styku, obsažená v příloze E této smlouvy. Sluší proto souhlasiti se stížností v tom, že se žal. úřad pro odnětí pohraniční cestovní legitimace odvolal na normu již neplatnou.

Přes to však nedospěl nss v konkrétním případě ke zrušení nař. rozhodnutí z uvedeného důvodu, uváživ, že odnětím zmíněné pohraniční cestovní legitimace nebylo porušeno žádné subj. právo st-lovo (§ 2 zák. o ss), když v bodě 48 poučení vytištěného v pohraniční cestovní legitimaci, jež byla st-li vydána dne 5. února 1932 s platností do 28. února 1933, se uvádí, že tuto legitimaci po uplynutí doby její platnosti třeba odevzdati orgánu fin. stráže příslušnému podle pohraničního přechodu nebo jeho představenému úřadu, a rozhodnutí žal. úřadu, kterým byla st-li zmíněná legitimace v pořadí správních stolic odňata, bylo st-li doručeno 22. května 1933, tedy v době, kdy legitimace ta již neplatila a st-l byl povinen úřadu ji odevzdati.

Č. 11.932.

Církevní věci: Kompetence ve věcech patronátních.

(Nález ze dne 23. května 1935 č. 11.845/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7921/29.

Věc: Jindřich B. ve V. (adv. Dr. Kar. Altmann z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. kostel, beneficium a zádušní hřbitov ve V., filiální kostely v S. a C. a farní kostel v T. komisař fin. prok. Dr. Stan. Klíma) o patronát.